

Rudolf Steiner

X. Karmický impuls Michaelitů k duchovnu. Působení Ahrimanovo do intelligence dříve kosmické, nyní zosobnělé.

Dornach, dne 4.srpna 1924

Milí přátelé,

co by se mělo jako pocit vyvolati, to jest, aby jednotlivec, nacházející se v anthroposofickém hnutí, zpozoroval něco ze zvláštního karmického postavení, které právě puzení k anthroposofické věci člověku dává. Musíme si totiž doznati, že v obyčejné souvislosti života pozoruje člověk málo ze své karmy a že se staví vůči životu tak, jako kdyby právě z náhodného sřetězení dály se věci, které se pak pro něho stávají zážitkem. Že v tom, co nás v zemském životě potkává od narození do smrti, je právě osudová, karmická souvislost, na to se méně dbá. A když se toho dbá, tedy se lidé ihned domnívají, že se v tom vyjadřuje něco, co lidskou svobodu činí pochybnou a podobně.

Často jsem mluvil o tom, že právě intensivní prohlédnutí karmických souvislostí staví podstatu svobody do pravého světla. A tak také, když si pečlivěji všimneme karmických souvislostí, nemusíme se báti, že tím mohl by se nám ztratit nepředpojatý pohled do podstaty svobody. Líčil jsem věci, které souvisí jak s dřívějšími zemskými životy těch, kdo přicházejí do Michaelova společenství, tak i se životem mezi smrtí a novým narozením. Z toho vidíte, že u takovýchto lidí, tedy nás všech vlastně, jedná se karmicky o to, že duchovno hraje velkou, významnou roli v celém vnitřním založení duše.

V naší dnešní materialistické době může člověk ze všech poměrů výchovy a života přijíti k něčemu takovému jako anthroposofii poctivě vlastně jenom tím – jinak je to pochod nepoctivý – že má v sobě karmický podnět, který ho žene k duchovnu. Tento karmický podnět je souhrn všeho toho, co bylo proděláno před sestoupením do tohoto zemského života, jak jsem to vylíčil.

Ale to, že člověk je tak silně spjat s duchovními podněty, které působí přímo na jeho duši, to jej vede k tomu, milí přátelé, aby méně intensivně, nežli tomu je u jiných lidí, při sestupu do fyzického světa se včlenil do vnější tělesnosti.

U těch, kdo z vnitřního puzení se dnes docela vědomě a úzkostlivě vzdalují všeho anthroposofického, u těch najdeme všude, jak úplně pevně vězí ve fyzické tělesnosti. U těch, kdo se dnes obracejí k tomu duchovnímu životu, který chce poskytovat anthroposofie, najdeme volnější poměr aspoň těla astrálního /„bulhaři“/ a organizace

Já k organizaci fyzické a éterické.

Ale to je příčina toho, že člověk se potom méně snadno vypořádává se životem, prostě proto, že musí volit mezi více možnostmi než jiný, protože lehce vyrosté z toho, do čeho jiní vrůstají. Pomyslete jen, milí přátelé, jak mnoho je dnes mnohý člověk tím, čím se stal vnějšími souvislostmi života; a je tomu tak, že vlastně, řekl bych, vzdor tomu, že tomu často pozoruhodným způsobem tak jest, nemůžeme vůbec pochybovat, že se člověk do oněch okolností hodí. Vidíme komerčního radu, stavbyvedoucího, továrníka, úředníka atd. – oni jsou tím, čím jsou, s absolutní samozřejmostí. Mezi nimi stává se ovšem také často, že řeknou: Zdá se, jako bych byl zrozen k něčemu jinému – ale to není míněno tak vážně. Porovnejte s tím nekonečné potíže, které jsou zde u těch, kdo svým puzením jsou hnáni k duchovnosti anthroposofie. Snad u ničeho jiného se to neukazuje tak nápadně, tak pozoruhodně intenzivně jako právě u mládeže, a sice u nejmladší mládeže.

Hleďte, vezmeme-li jmenovitě starší žáky Waldorfské školy, ty ve vyšších třídách, najdeme jak u mužských, tak u ženských žáků, že ve své duševně-duchovní vývojové cestě poměrně rychle pokračují, ale že tím u těchto mladých lidí nestává se vnitřní uchopení života již lehčím, nýbrž mnohem těžším, mnohem komplikovanějším. Možnosti se rozšiřují, možnosti se zvětšují. A zatím co jinak v obyčejném ohledu dnešního života není příliš velkým úkolem / odečteme-li jisté výjimky/ pro ty, kdo stojí dorůstající mládeži po boku jako vychovatelé, jako učitelé, raditi správným způsobem, stává se radění těžkým právě tehdy, když tak jako ve Waldorfské škole přivádíme děti k pokroku, protože to, co je všeobecně lidské, více vystupuje, protože šířka obzoru, kterou si osvojují, staví před duševní oko právě větší množství možností.

Proto je zase pro Waldorfské učitele tak nutné, když byli svou karmou přivedeni k tomuto povolání, aby si osvojili šířku obzoru, světové poznání, světové cítění, dálku pohledu. Veškerá pedagogická opatření v detailech jsou mnohem méně důležitá na tomto místě nežli právě dálka pohledu. A možno skutečně říci, že na něčem takovém, jako karmě takovéhoho učitele, ukazuje se také zase, jak souhrn možností se stává velkým, mnohem větším než jinak. Takový mladý člověk nebo dítě klade učiteli zase nikoli určité, ale mnohotvárné otázky, odlišné na všechny strany. Pro to, co zde vlastně jest na karmických předběžných podmínkách, pro všechno to, co pudí k anthroposofii, pro to můžeme vyvolat porozumění nejlépe tím, když nemluvíme pedanticky, v ostrých obrysech, nýbrž když takové věci více naznačujeme, a když více charakterizujeme ovzduší, ve kterém se, řekl bych, anthroposofové vyžívají a vyvíjejí.

Ale všechno to činí nutným, aby anthroposof dbal na jednu předběžnou podmínku, na jednu zvlášť u něho vyvinutou předběžnou podmínku své karmy. Je možno udati to nejrůznější a já udám ještě všelicos o důvodech, proč ten nebo onen charakter, ten nebo onen temperament jest puzen k anthroposofii na základě událostí duchovního světa, které jsme uvedl. Ale všechny tyto sklony, které pudí jednotlivé anthroposofy k anthroposofii mají něco jako protějšek, který je Duchem světa malován silněji, nežli je tomu u jiných lidí.

Všecko to, co je zde jako mnohé možnosti v nejrozmanitějších věcech života, to vyžaduje od anthroposofů iniciativu, vnitřní iniciativu duševního života. A je nutno seznámiti se s tím, že pro anthroposofa platí asi následující věta, že si anthroposof musí říci: Když jsem se stal anthroposofem svojí karmou, tedy to, co mne mohlo puditi k anthroposofii, vyžaduje, abych dbal toho, jak v mé duši objevuje se nějak pro mne více nebo méně hluboce, nutnost, najíti v životě iniciativu duše, abych mohl z

nejvnitřnější podstaty své bytosti něco počínat, něco usuzovat, něco rozhodovat. Je vlastně psáno v karmě každého anthroposofa:

Staň se člověkem s iniciativou, a jestliže pro překážky svého těla nebo pro překážky, které se jinak proti tobě staví, středisko své bytosti s iniciativou nenacházíš, všimni si, jak v podstatě utrpení a radosti u tebe závisí na nalezení nebo nenalezení osobní iniciativy

To jest něco, co mělo by jako zlatým písmem státi před duší anthroposofa: že má ve své karmě uloženu iniciativu, a že mnoho z toho, co ho potkává v životě, závisí na tom, jak dalece může si tuto iniciativu ve své vůli uvědomiti.

Považte, že tím je vlastně řečeno neobyčejně mnoho, neboť zároveň je v přítomné době velmi mnohé, co uvádí v omyl ohledně všeho toho, co může řídit a vésti usuzování. A bez jasného usuzování o poměrech života nevyvine se iniciativa z hlubin duše. Ale co nás uvádí k jasnému usuzování, k úsudku o životě právě v přítomné době?

Nuže, milí přátelé, pohlédněte na jeden z nejdůležitějších rysů charakteru naší doby a odpovězte si na otázku, jak o jednom z nejdůležitějších rysů charakteru našeho přítomného života můžeme přijíti k určité jasnosti.

Uvidíte, že u toho, co nyní řeknu, jedná se o něco takového, jako, řekl bych, o Kolumbovo vejce. Ale u Kolumbova vejce jde o to, aby někomu napadlo, jak se vejce postaví, aby zůstalo státi, a u toho, o čem budu mluvit, půjde o to, aby člověku ta věc napadla.

Žijeme v době materialismu. To, co osudově se odehrává kolem nás, v nás, stojí všecko ve znamení intelektualismu na jedné straně a všude roztroušeného materialismu na straně druhé. Včera jsem tento intelektualismus charakterizoval u žurnalismu a u snahy, rozvíjeti záležitosti světa všude ve shromážděních lidu. Musíme si uvědomiti, jak silně jest dnes člověk pod vlivem těchto dvou časových proudů, neboť je téměř nemožné, těmto časovým proudům: intelektualismu a materialismu se vyhnouti, jako jest nemožné, bez deštníku nezmoknouti, když prší. Je to zde všude kolem nás.

Pomyslete jen, že jisté věci, které máme vědět, prostě vědět nemůžeme, jestliže je nečteme v novinách. Určitým věcem, kterým se máme naučit, nemůžeme se naučit, jestliže se jim neučíme ve smyslu materialismu. Jak se má dnes někdo státi lékařem, jestliže při tom nechce strávit materialismus? Nemůže ovšem jinak, nežli vzítí s tím i materialismus; musí to samozřejmě učinit. A jestliže nechce vzítí s tím i materialismus, nemůže se ve smyslu dnešní doby státi lékařem. Tomu jsme tedy neustále vystaveni. Ale to zasahuje přece neobyčejně silně do karmy.

Ale to všechno je jako stvořeno k tomu, podkopati v duších iniciativu. Každé shromáždění lidu, do kterého lidé jdou, má jeden úkol: podkopati iniciativu jednotlivých lidí, s výjimkou těch, kdo tam mluví a jsou vůdci. Každé noviny mohou splniti svoji úlohu jenom, když dělají „náladu“, když tedy podkopávají iniciativu jednotlivce.

Na tyto věci se musí hledět, a musíme si uvědomit, že to co má člověk jako svoje obyčejné vědomí, je v podstatě velmi malá komůrka a že všecko, co se děje kolem člověka tím způsobem, jak jsem to právě vylíčil, má ohromný vliv na podvědomí. A konečně nezbyvá nám nic jiného, nežli – smím-li se tak vyjádřiti – býti mimo to, že jsme lidé / mnozí se domnívají, že člověk může být člověkem jenom v nějakém věku, ale to vede také k něčemu neblahému/, býti také ještě „současníky“. Je to ovšem zlé, není-li někdo ničím jiným nežli současníkem, ale musíme býti také současníky, to jest

musíme mít cit pro to, co se děje v době.

Ovšem právě mnozí anthroposofové jsou ve své mysli vytrženi ze živého cítění toho, co je v čase, jestliže chtějí se zálibou obírat jen něčím bezčasovým. V tomto ohledu můžeme mít nejpodivnější zážitky v rozhovorech s anthroposofy. Oni vědí například dobře, kdo byl Lykurg, ale mohou občas ukázat takovou neznalost současníků, která je prostě dojemná.

To pochází právě z toho, že člověk – protože je tu vloha pro iniciativu – který je tak založen a svou karmou do světa postaven, je vždy vlastně /promiňte mi to přirovnání/ jako včela, která má žihadlo, ale bojí se bodnouti v rozhodujícím okamžiku. Iniciativa je žihadlo, ale lidé se bojí bodnouti. Lidé se bojí jmenovitě bodnouti do něčeho ahrimanského. Lidé se nebojí, že by snad tím bylo nějak poškozeno to, co je ahrimanské, ale bojí se, že žihadlo narazí, vrátí se a vnikne potom člověku samému do těla. Takový asi je tento strach. Tyto věci je nutno prohlédnouti.

Jak takto všude narážíme teoreticky a prakticky na materialismus, a materialismus je mocný, jsme mateni ve své iniciativě. A má-li anthroposof pro to smysl, tedy je všude, až do nejtímnějších podnětů své vůle mateni, odrážen teoretickým a praktickým materialismem. Ale to utváří karmu zvláštním způsobem. A jestliže dobře sami sebe pozorujete, budete se o tom dovídati od rána do večera ve svém životě. A z toho pak musí vzniknouti všeobecný životní pocit: „Jak dokáží teoreticky i prakticky materialismu jeho nesprávnost?“ A tato snaha jest nyní ve mnohých anthroposofických duších, myslích: dokazovati nějak materialismu nesprávnost. To jest životní otázka, která je mnohým z nás teoreticky i prakticky položena: Jak se vypořádat s tím, dokázati materialismu nesprávnost? Člověk, který prodělal nějakou školu, stal se učencem – příklady v Anthroposofické společnosti zde jsou – když potom se anthroposoficky probudí, cítí ohromnou snahu potírati materialismus, bojovati proti materialismu, říkati všechno možné proti materialismu – začne bojovati a potírati jej a tím míní, že vězí pevně v proudu michaelském. To se nejčastěji velmi špatně daří, a můžeme říci, že věci, které se mluví proti materialismu, říkají se velmi často z dobré vůle, ale vlastně se nedaří: nepůsobí žádným dojmem na ty, kdo jsou materialisty v teoretickém i praktickém ohledu. Proč to? To jest právě to, co brání jasnosti úsudku.

Zde stojí tedy anthroposof, a aby neuvázl se svou iniciativou, chce mít jasno o tom, co proti němu vystupuje v materialistech. On chce najíti nesprávnost materialismu všude v pozadí a zpravidla mnoho nenajde. Domnívá se, že potřel materialismus; ale ten vždycky znovu povstává. Jak to přijde?

Nyní přijde právě to, co jest, řekl bych, Kolumbovým vejcem. Jak to přijde, milí přátelé?

Hleďte, to je tím, že materialismus je pravdivý – což jsem řekl již častěji – že materialismus nemá nepravdu, nýbrž pravdu. Tím to je. A zvláště anthroposof by měl věděti, že materialismus má pravdu, ale ta že platí jen pro fyzickou tělesnost. Ostatní lidé, kteří jsou materialisty, znají jenom fyzickou tělesnost, nebo se aspoň domnívají, že ji znají. To je ten omyl, a tento omyl není v materialismu. Když poznáváme materialistickým způsobem anatomii, fyziologii nebo praktický život, tu poznáváme pravdu. Ale to platí jen pro fyzické poměry. A toto doznání se musí učinit z nejnižší lidské bytosti: že materialismus má pravdu – ve svém oboru, a že je to právě něčím skvělým v novější době, že našla to, co je správné v oboru materialismu. Ale věc má právě svou praktickou stránku, svou prakticky karmickou stránku.

Nyní může se anthroposofovi v jeho karmě státi, že přijde k pocitu: žiji zde s takovými lidmi, s nimiž mne dokonce spojila karma / mluvil jsem o tom včera/, žiji zde s lidmi,

kteří znají jenom materialismus, kteří vědí jenom to, co je správné o fyzickém životě, a k anthroposofii nepřicházejí proto, že jsou mateni právě správností toho, co vědí. Žijeme nyní v době Michaelově, milí přátelé, s duší, ve které jest intelektualita Michaelovi odpadlá. Když Michael sám spravoval kosmickou inteligenci, tu se měly věci jinak. Tu kosmická inteligence vždycky znovu vytrhovala duši z toho, co tu bylo jakožto materialismus. Přirozeně byli materialisté také v jiných dobách, ale ne takoví jako v dnešním věku. Také v jiném věku byli materialisté; člověk byl zasazen svým Já a tělem astrálním do těla fyzického a těla éterického, cítil svoje fyzické tělo, ale to, co Michael spravoval jakožto kosmickou inteligenci, to duši vždycky znovu vytrhovalo z toho, co zde bylo jakožto materialismus. Dnes žijeme vedle lidí, jsme s nimi často karmicky spojeni, u kterých je vše takovéto: oni mají ovšem fyzické tělo, ale protože kosmická inteligence Michaelovi odpadla a žije v člověku jaksi individuálně, osobně, zůstává celá duchovně-duševní podstata a Já ve fyzickém těle. Oni jsou vedle nás, a jejich duchovně-duševní bytost je hluboce zapuštěna v jejich fyzickém těle. Na to musíme podle pravdy pohlížeti, když stojíme vedle neduchovních lidí. A to že stojíme vedle neduchovních lidí, to v nás nesmí vyvolávat jenom sympatie a antipatie v obyčejném smyslu, ale musí to mít v sobě něco otřásajícího. A může to mít v sobě něco otřásajícího, milí přátelé; a chceme-li to, co námi tak otřese, mít, pak musíme pohlédnouti na ty materialisty, kteří jsou často vysoce nadaní, kteří z docela určitých instinktů mohou mít docela dobré sklony, ale kteří nemohou přijít k duchovnosti. To, co námi otřese, zpozorujeme tehdá, když pohlédneme na velká nadání a ušlechtilé vlastnosti lidí mezi materialisty, neboť nemůže býti řeči o tom, že ten, kdo dnes v době velkého rozhodování – se nepřikloní ke spiritualismu, že tím nepřijde ke škodě ve svém duševním životě v příští inkarnaci. A při tomto zjevu: že jistý počet lidí je svou karmou puzen ke spiritualitě, kdežto jiní jíti nemohou – při pohlížení na tento protiklad, na toto karmické spolužití s takovými lidmi, jaké jsem naznačil, mělo by vzejít v naší duši něco hluboce otřásajícího, něco, co se naší duše hluboce dotýká, a pak teprve svoji karmu správně pochopíme, - jinak ne. Neboť shrneme-li všechno, co jsem právě řekl o michaelismu – smím-li to tak nazvat – pak najdeme, že Michaelité jsou ve své duši vesměs uchopeni, uchváćeni silou, která chce působiti z duchovna do celého člověka, i do fyzického.

Včera jsem to naznačil tak, že jsem řekl: Tito lidé, ti odvrhují to, co je rasového, to, co dává člověku ráz přirozenosti, takže je tím neb oním člověkem. A jak člověk v této zemské inkarnaci stane se nyní anthroposofem, je uchváćen duchovností, je připravován k tomu, aby nebyl již něčím podle takovýchto vnějších znaků, ale takovým, jakým byl v nynější inkarnaci. Na těchto lidech Duch jednou ukáže – buďme si toho ve vší skromnosti vědomi – na těchto lidech jednou ukáže, jak může vytvářeti fyziognomii, jak může vytvářeti lidskou podobu. To nebylo ještě v dějinách lidstva ukázáno. Dosud vytvářeli lidé svoji fyziognomii ze svých národních podkladů, a dnes můžeme ještě podle fyziognomie člověka určit, odkud pochází, zvláště když jsou lidé mladí, nejsou-li tváře dosud zbrázděny starostmi života, nebo radostí a povznesením, těmito božskými stránkami života. Jednou zde budou lidé, podle jejichž fyziognomie bude možno určit, jací byli v předcházející inkarnaci, když se zde dostali k duchovnosti. Pak ti druzí budou stát vedle nich, - a co bude potom znamenati karma? Potom karma odloží svoje obyčejné sdružovací karmické vlastnosti. V tomto ohledu, milí přátelé, právě ten, kdo umí bráti život vážně, bude Vám moci říci: Karmicky byli jste nebo jste ještě spojeni se mnohými, kdo mohou přijmouti duchovnost. A snad vedle mnohé příbuznosti v životě cítíte přece jen hluboké odcizení, docela oprávněně hluboké odcizení. Karmická souvislost, která se jinak v

životě odehrává, odpadá, odchází, a zůstává pro něco jiného. Z poměru toho, kdo stojí, řekl bych, zde venku na poli materialismu, k člověku, který stojí na poli spiritualismu, nezbude karmicky nic jiného / ale to zůstane/, než to, že na něho musí pohlížeti, že bude na něho zvláště upozorněn. A můžeme pohlížeti na budoucnost, kdy ti, kdo během dvacátého století stále více přistupují k duchovnosti, stojí vedle jiných, s nimi kdysi karmicky žijících. Karmické affinity, karmické příbuznosti se v této budoucnosti již málo uplatní, ale to, co zбудe z karmických příbuzností, to jest, že ti, kdo stojí na poli materialismu musejí pohlížeti na ty, kdo jsou na poli duchovnosti. Dnešní materialisté budou muset pohlížeti v budoucnosti na dnešní spiritualisty. To bude zbytek karmy.

Zase rozechvívající skutečnost, milí přátelé. - A k čemu to? Ó, to spočívá v dalekém božském plánu světa. Čím dají si materialisté dnes něco dokázat? Tím, že to mají před očima, tím, že to mohou rukama uchopit. Lidé, stojící na poli materialismu budou moci očima vidět a rukama hmatat ty, se kterými byli dříve karmicky spojeni, - podle fyziognomie, podle celého výrazu budou moci spatřovati, co duch jest, neboť duch se stal nyní tvůrcem fyziognomie. Tak bude pro oči dokázáno, na člověku dokázáno, jak je duch ve světě tvořivý. A bude patřiti ke karmě anthroposofů, že těm, kdo dnes stojí na poli materialismu, budou demonstrovati, že existuje duch a že duch demonstruje se podle úrady Bohů na člověku samém.

Ale právě abychom k tomu došli, milí přátelé, jest nutno, abychom nestáli vůči intelektualismu v nejasných, mlhavých snahách, abychom „nevycházeli bez deštníku“ – to míním tak, že jsme vystaveni tomu, co jsem označil jako dva proudy: řečnění a písáření – tomu jsme vystaveni. Řekl jsem, že jako zmokneme, když vyjdeme za deště bez deštníku, tak právě přichází na člověka tato věc. Nemůžeme ovšem jinak. V nejujtější mládí, když je nám 20, 24 let, musíme studovati v materialistických dílech to, co musíme studovat. Ano, v tomto útlém dětském věku dvaceti, čtyřiceti let je tomu skutečně tak, že jsme vesměs vnitřně preparováni ještě pro materialismus, když tyto věci studujeme, ze složení vět, z plastického utváření vět. Můžeme se tomu brániti, ale ničeho nedokážeme, přece jen tím budeme preparováni. Tu je právě nutno nepřicházeti s formálnostmi. Dnes není možno zachrániti člověka před tím, býti vystaven intelektualistickému materialismu, neboť kdyby se dnes o botanice nebo o anatomii nepsaly materialistické knihy, tedy by to nešlo. Souvislost života to nedovoluje. Ale jedná se o to, milí přátelé, uchopiti tyto věci ve skutečnosti. Tu musíme rozuměti, že Ahriman ovlivňuje duševně-duchovní bytost, nacházející se v tělesnosti proto, že Michael ji nevytrhuje. A právě když tato duševně-duchovní bytost jest nadaná, ale přece jen vězí docela v tělesnosti, pak může býti zvláště vydána Ahrimanovi. A svoji kořist nachází Ahriman právě v nejnadanějších lidech, aby inteligenci Michaelovi odcizil, odtrhl od Michaela. Tu nastává to, co v naší době hraje mnohem větší roli, než se obyčejně za to má: Inkarnovati se ahrimanští duchové nemohou, ale inkorporovati, dočasně proniknouti lidské duše, lidská těla. Potom brilantní, skvělý, vynikající duch ahrimanské inteligence je silnější než to, co jest v jednotlivci – mnohem, mnohem silnější. Necht' je potom jednotlivec sebeinteligentnější a necht' ví sebevíc: jestliže fyzické tělo je docela uchváčeno osvojením si tohoto učení, může se ahrimanský duch do něho na jistou dobu inkorporovati. Pak je to Ahriman, který mu hledí z očí, je to Ahriman, jenž pohybuje prsty, je to Ahriman, který mu hledí z očí, je to Ahriman, jenž pohybuje prsty, je to Ahriman, jenž si čistí nos, pak je to Ahriman, jenž kráčí.

Anthroposofové nesmějí se zaleknouti před takovými poznatky, neboť to jedině může dáti předstoupiti před duši intelektualismu v jeho skutečnosti. Ahriman je velká, vynikající inteligence a chtěl by vývojem Země dosáhnout něco pronikavého. On

používá každé příležitosti, když je duchovnost zakotvena v tělesnosti a vědomí je jaksi ztlumeno tímto silným uchvácením těla duchem. Tu nastane to, co je možné v dnešní době: že v člověku vězí skvělý duch, ale přesahuje lidskou osobnost; potom takový duch může působiti na Zemi, působiti tak, jak působí lidé. O to Ahriman nejprve usiluje, a silně usiluje.

Řekl jsem Vám, milí přátelé, že přijdou na Zem ti, kdo to myslí poctivě s anthroposofií. Bude to koncem tohoto století; ale právě této doby chtěli by ahrimanští duchové použití nejsilněji, protože lidé jsou inteligentní bytostí, která se jich zmocnila, tak zaujati, protože jsou tak neuvěřitelně chytří. Dnes člověk se již bojí setkání s chytrým člověkem, ale musíme je mít, protože všichni jsou chytří, takže ani nevyjdeme ze strachu z lidské chytrosti. A je tomu tak, že této chytrosti, která se pěstuje, je používáno Ahrimanem.

Jsou-li těla potom ještě zvláště vhodná k tomu, aby vědomí mohlo býti podkopáno, pak vystoupí inkorporovaný Ahriman. Prokazatelně byl tu již dvakrát takto jako spisovatel. U anthroposofa bude se jednati o to, aby se nedopouštěl záměny pravého spisovatele s někým jiným. Naprosto je nutno umět rozeznávat. A pro toho, kdo je anthroposof, kdo jakožto anthroposof chce jasně a ostře na život pohlížet, bude záležití právě na tom, aby ani v tomto případě nedopouštěl se žádných záměn. Neboť co je platno, milí přátelé, když někdo najde někde knihu a napíše na ni svoje jméno a vůbec není spisovatelem? Potom lidé zaměňují pravého spisovatele s někým jiným. Jestliže Ahriman je spisovatelem nějaké knihy, jak mělo by to dobře působit, když je za spisovatele pokládán nějaký člověk, kdežto je to Ahriman, jenž se svým skvělým nadáním tak do všeho vpraví, že se může proměnit ve styl člověka. Jak to může dobře působiti, když je spisovatelem Ahriman, a lidé to zaměňují s lidským dílem. Osvojit si rozeznávací schopnost v tomto oboru, to je to, co je tak naprosto nutné, milí přátelé.

K tomu chtěl jsem prozatím přivést, abych poukázal všeobecně na zjev, který hraje roli v našem věku. V příští přednášce proberu pak takovéto zjevy ještě přesněji.

Více zde: <http://christian-rosenkreutz.webnode.cz/novinky/x-karmicky-impuls-michaelitu-k-duchovnu-pusobeni-ahrimanovo-do-inteligence-drive-kosmicke-nyni-zosobnele/>

Vytvořte si vlastní stránky zdarma: <http://www.webnode.cz>